

указъ който разрѣшаваше свободната търговия съ житата вътрѣ въ страната, но който подъ страхъ на най-строги наказания запрещавахе изнасянието имъ въ странство.

Впрочемъ нека не обвиняваме прѣдшественниците си, за дѣто сж оставили неразрѣшени економическитѣ въпроси, които и до днешенъ день стожатъ още спорни.

И въ друга областъ, по въпроса зъ отношенията на черковата къмъ държавата, тогавашнитѣ мислители не можаха да се съгласятъ. Тие отношения не бѣха нито установени, нито прѣкъснати окончателно и състоянието на умоветѣ наистина затрудняваше формалното имъ разрѣшение. Когато докладчика на финансовия комитетъ Камбонъ, почна да говори за прѣмахването на разносикитѣ по духовното вѣдомство и да прѣдоставятъ всѣкому да плаща черковнослужебнитѣ си нужди, подигнаха се страшни вълнения; най-смѣлитѣ революционери, Робеспьеръ и Дантонъ и Якобинския клубъ, първи се произнесоха противъ това мѣроприятие, като се опираха на нравствени, политически и финансови съображения.

Освенъ тие въпроси за бждѣето, събранието имаше доста поводи за разногласие по текущи въпроси. Народътъ нетърпимо настояваше за даванетоъ подъ сждъ на бившия кралъ.

На 6 ноемврий 1792 год., влѣзе, докладчика на специалната по това комиссия, прочете едно изложение на прѣстѣпленията, които приписваха на Людовика XVI. На другия день отъ името на законодателния комитетъ, Майлъ внесе друго, по въпроса за компетентността на Конвета да разглѣда това дѣло; той даде заключение, че Конвета е компетентъ да го разглѣжда. Тоя голѣмъ брой присяжни, съставенъ отъ всичкитѣ прѣдставители на народа, трѣбваше да разглѣжда едно прѣстѣпление извършено срѣщу самия народъ, отъ неговия пълномощ-